

РЕШЕНИЕ

№ 6660

гр. София, 14.11.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 17.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7152** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба вх. № 18833 от 29.06.2017 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1012 – 21 – 742 от 22.06.2017 г. по описа на ТП на НОИ С. град, подадена от Е. С. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. Г. от САК, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8 срещу решение № 1040 - 21 – 212 от 13.06.2017 г., издадено от директора на ТП – на НОИ – С. град, с което са отхвърлени жалбите й с вх. № 1012 – 21 - 594 от 18.05.2016 г. и вх. № 1021 – 21 – 616 от 25.05.2017 г. срещу разпореждания № 214 – 00 – 2413 – 2 от 25.04.2017 г., № 214 – 00 – 2413 – 4 от 22.05.2017 г. и № 214 – 00 – 2413 – 5 от 22.05.2017 г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО.

Жалбоподателят оспорва посоченото решение и потвърдените с него разпореждания и моли да бъдат отменени, като незаконосъобразни и неправилни, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по дадени от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В хода на съдебното производство Е. Г., редовно призована, не се явява, представлява се от адв. М. Ф. от САК, преупълномощена от адв. Г., която поддържа жалба, предлага да се уважи, по посочените в нея аргументи. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответната страна –директорът на ТП на НОИ, редовно призован, се представлява от

юрк. Ц., която оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление вх. № 214 – 00 - 2413 от 06.03.2017 г., Е. С. Г. е поискала да ѝ бъде отпуснато парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО. Към заявлението е представена заповед № ЧР – П – 5 от 26.01.2017 г. за прекратяване на трудов договор и отбелязаните като приложени към заявлението документи.

От извършена проверка в информационната система на НОИ е установено, че жалбоподателят получава пенсия по законодателството на Р.. В тази връзка отдел „Парични обезщетения за безработица и гарантирани вземания” (ПОБГВ) при ТП на НОИ С. – град с писмо изх. № 1029 – 21 – 5963 от 02.05.2017 г. е изискал информация от дирекция „Пенсии” за вида на получаваната от лицето пенсия и началната дата на отпускането на тази пенсия.

С разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 2 от 25.04.2017 г. е спряно производството по изплащане на ПОБ, считано от 27.01.2017 г., връчено на 10.05.2017 г.

С писмо изх. № 1029 – 21 – 6046#1 от 10.05.2017 г. дирекция „Пенсии” изпраща отговор в отдел ПОБГВ, от който става ясно, че на оспорващата, считано от 04.09.2014 г., е отпусната пенсия за старост по законодателството на Руската Федерация.

С разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 3 от 22.05.2017 г., е възобновено производството по изплащане на ПОБ, считано от 27.01.2017 г.

С е отменено разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 1 от 15.03.2017 г., с което на жалбоподателя е отпуснато ПОБ и с разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 5 от 22.05.2017 г. е отказано отпускането на такова обезщетение.

И трите разпореждания от 22.05.2017 г. са връчени на техния адресат на 23.05.2017 г. Е. Г. е подала два броя жалби с вх. № 1012 – 21 – 594 от 18.05.2017 г. и № 1012 – 21 – 616 от 25.05.2017 г. Първата срещу разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 2 от 25.04.2017 г. за спиране на производството по ПОБ, а втората срещу разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 4 от 22.05.2017 г. за отмяна на разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 1 от 15.03.2017 г. и срещу разпореждане № 214 – 00 – 2413 – 5 от 22.05.2017 г. за отказване отпускането на ПОБ. Посочените жалби не са представени с административната преписка, както и не са допълнително ангажирани, независимо, че с определение от 03.07.2017 г. съдът е дал указания на ответника, че същият носи доказателствената тежест за установяване съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания акт и за изпълнението на законовите изисквания при издаването му. С оглед бездействието от страна на административния орган, настоящият съдебен състав приема, че същите са реално съществуващи и посочените в обжалвания акт данни относно двете жалби отговарят на обективната действителност.

На 13.06.2017 г. директорът на ТП на НОИ С. – град е издал решение № 1040 – 21 – 212, с което е потвърдил обжалваните разпореждания и е отхвърлил жалбите.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните, във връзка с дадени от съда указания.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 1040 – 21 – 212 от 13.06.2017 г. на директор

на ТП на НОИ е връчено на неговия адресат на 19.06.2017 г., видно от известие за доставяне ИД PS 1040 06ЕММ2 G, а жалбата депозирана чрез ответника на 22.06.2017 г. Съдът констатира, че същата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

На основание чл. 54а, ал. 1, т. 2 от КСО (редакция - ДВ, бр. 54 от 2015 г.) право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които изпълняват следното отрицателно условие: не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република Б., алтернативно - пенсия за ранно пенсиониране в Република Б., или алтернативно - пенсия за старост в друга държава.

Цитираната разпоредба най-общо визира придобито право на пенсия за старост в друга държава без да регулира въпросите във връзка с естеството на пенсията, нейната съпоставимост с пенсията за осигурителен стаж и възраст, съответно пенсията за ранно пенсиониране в Република Б., както и осигурителния статус на лицата според българското законодателство.

Когато разпоредбите са неясни, те се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република Б. (чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове). В този смисъл разпоредбата на чл. 5 от Гражданския процесуален кодекс предвижда, че в случаите на непълна или противоречива нормативната разпоредба съдът разглежда и решава делата според общия им разум.

Както старостта, така и безработицата, представляват предвидени от чл. 2, ал. 1 от КСО задължителни осигурителни рискове, които при настъпването им причиняват невъзможност за осигуреното лице да се издържа от доходи от полагане на труд. Създаденото с чл. 54а, ал. 1, т. 2 от КСО отрицателно условие има за цел да предотврати едновременно и припокриващо се получаване на две осигурителни плащания на две различни основания и от два различни фонда, които равностойно заместват доходите от трудова дейност при невъзможност на осигуреното лице да полага труд поради старост или поради уволнение. Именно с тази цел е предвидено, че лицата, които към датата на прекратяване на осигуряването са подлежали на осигуряване за риска "безработица" и за които осигурителните вноски са дължими и платени, могат да бъдат лишени от парично обезщетение по времето, когато не работят. По презумпция през това време лицата могат да се издържат от равностойни по размер доходи от пенсия за осигурителен стаж и възраст, вкл. при ранно пенсиониране според българското законодателство или от пенсия за старост според законодателство на чужда държава. От анализа на текста на разпоредбата следва извод, че трите алтернативно предвидени права на пенсии пораждат еквивалентни

правни последици по отношение доходите и имущественото състояние на лицето. За да се постигне целта на закона, следва придобитата от осигуреното лице т. нар. "пенсия за старост" в друга държава да се отпуска при условия, съотнесими с тези при отпускането на пенсия за осигурителен стаж по българското законодателство, така че да се постигне съизмеримост на пенсиите. Както общата разпоредба на чл. 68 от КСО, така и специалните разпоредби за отпускане на пенсия при ранно пенсиониране по КСО, поставят изисквания за продължителност на осигуряването и на придобития осигурителен стаж, който се зачита за отпускане на пенсията и е от съществено значение при определянето на размера ѝ.

Е. Г. е лице, което към датата на прекратяване на осигуряването 27.01.2017 г. не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република Б. поради неизпълнение на двете кумулативно предвидени условия: тя е на възраст 59 години, а осигурителният ѝ стаж в страната над 32 години. В Руската Федерация на жалбоподателката е отпускната пенсия за старост съответно на придобития трудов стаж при изпълнение на условието за навършена 55-годишна възраст. Видно от писмо изх. № 1029 – 21 – 5963#1 от 11.05.2017 г. на директора на дирекция „Пенсии” и приложения към него РФ/БГ – 4, се установява, че на оспорващата е отпускната руска пенсия от 04.09.2014 г. в размер на 181 рубли и 59 копейки, а от 01.02.2015 г. – 202 рубли и 30 копейки. В административната преписка не се съдържат данни относно изплащаната руска преписка в българска валута, но същата изчилсена по официалния курс на БНБ (100 рубли за 2, 86222 лв.), е в левова равностойност на 5,20 лв. (от 04.09.2015 г.), респ. на 5, 79 лв.(от 01.02.2015 г.) на месец.

При наличие на неяснота в закона и с оглед на изложените по-горе фактически и правни съображения следва да се приеме, че под придобито право на пенсия за старост в друга държава разпоредбата на чл. 54а, ал. 1, т. 2 от КСО има предвид пенсия, равностойна по същност и ефективност на пенсията за осигурителен стаж и възраст по българското законодателство. При положение, че получаваната пенсия за старост в друга държава е частична по отношение на общия придобит осигурителен стаж и доход, по размер е много по - ниска от минималния размер на пенсията в Република Б., а за придобития осигурителен стаж в Република Б. лицето не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, следва да се приеме, че при настъпване на осигуреното събитие "безработица" същото лице има право на заместващите доходи от парично обезщетение за безработица. Аргумент в подкрепа на това тълкуване е и липсата на законова забрана за съвместяване на осигурителното плащане за парично обезщетение за безработица с осигурителното плащане за пенсия за инвалидност. Като допълнителен аргумент служи и задължението, което би възникнало за жалбоподателя при започване на трудова дейност по трудово правоотношение, да внася осигурителни вноски за фонд "Безработица" съгласно българското законодателство (В същия смисъл е преобладаващата и най – нова практика на Върховния административен съд: Решение № 11931 от 7.11.2016 г. на ВАС по адм. д. № 14309/2015 г., VI о., решение № 15768 от 29.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 8930/2014 г., VI о., решение № 7728 от 25.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 855/2015 г., VI о., решение № 4716 от 20.04.2016 г. на ВАС по адм. д. № 7711/2015 г., VI о.).

По изложените съображения обжалваното решение, с което са потвърдени разпореждания № 214 – 00 – 2413 – 2 от 25.04.2017 г., № 214 – 00 – 2413 – 4 от 22.05.2017 г. и № 214 – 00 – 2413 – 5 от 22.05.2017 г. за отказване отпускането на

ПОБ, следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго по същество, с което оспорените актове бъдат отменени като незаконосъобразни.

На жалбоподателя Г. следва да бъде изплатено паричното обезщетение за безработица, отпуснато с влязлото в сила и неотменено разпореждане № 214 – 00 – 2413 - 1 от 15.03.2017 г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, в размер на 43.49 лв. дневно.

При този изход на делото на процесуалния представител на жалбоподателя, адв. Г. Г., следва да се присъди адвокатско възнаграждение в минималния размер съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и на основание чл.38, ал.2 във вр. с чл. 38, ал.1, т.3, пр. 2 от Закона за адвокатурата, както и представения договор за безплатна правна помощ и пълномощно.

Водим от горното, Административен съд София град, Трето отделение, 8 –ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 1040 - 21 – 212 от 13.06.2017 г., издадено от директора на ТП – на НОИ – С. град, с което са отхвърлени жалбите на Е. С. Г. с вх. № 1012 – 21 – 594 от 18.05.2017 г. и вх. № 1012 – 21 - 616 от 25.05.2017 г. срещу разпореждания № 214 – 00 – 2413 – 2 от 25.04.2017 г., № 214 – 00 – 2413 - 4 от 22.05.2017 г. и № 214 – 00 – 2413 - 5 от 22.05.2017 г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. град да за плати на адв. Г. И. Г. от Адвокатска колегия – С., адвокатско възнаграждение в размер на 350 (триста и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено

СЪДИЯ: